

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **G. A.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3. 2011, č.j. OAM-1374/VL-20-P12-R2-2006, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě a jejím doplnění namítal, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Poukázal na skutečnost, že správní orgán v nesouladu s výrokem I. rozsudku Krajského soudu v

Brně č.j. 56 Az 142/2008 ze dne 28.5. 2009 opětovně rozhodoval o neudělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 zákona o azylu, což má dle jeho názoru za následek zmatečnost celého správního řízení. Z důvodu procesní opatrnosti proto napadá celý výrok předmětného správního rozhodnutí. Domnívá se, že žalovaný nepostupoval v souladu s pokyny Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu, podle nichž je nezbytné zásadním způsobem doplnit a znovu opakovat dokazování, zejména o důkazy předkládané žalobcem a poté přezkoumatelným způsobem tyto důkazy zhodnotit a odůvodnit rozhodnutí. Odmítá učiněný závěr žalovaného o tom, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po určité době pobytu na území ČR a z toho usuzuje na její nedůvodnost. Uvedl, že prokazatelně pobýval na území ČR před podáním žádosti legálně a cílem podání žádosti nebyla legalizace pobytu. Je přesvědčen o tom, že naplňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Výrok o neudělení doplňkové ochrany považuje za nepřezkoumatelný, postrádá jakékoliv hodnotící úvahy ohledně provedených důkazů a jejich porovnání s důkazy shromážděnými správním orgánem. Žalovaný v rozporu s návodem Nejvyššího správního soudu ignoruje veškeré žalobcem uváděné skutečnosti, pomíjí negativní skutečnosti týkající se událostí z roku 1999, kdy došlo k atentátu na K. Demirčjana a dopadů těchto událostí na stranu HŽK. Podle žalobce nelze rovněž přehlédnout, že od posledního projednání věci došlo k další podstatné události, kdy arménským prezidentem byl zvolen Serj Sarkisjan, s jehož působením a vlivem žalobce spojoval obtíže své a svého otce K. G. v zemi původu. Tato osoba, původně zastávající funkci ministra obrany, je nyní v daleko mocensky exponovanější pozici, což obavy žalobce dále prohlubuje. Správní orgán rovněž opomenul reagovat na další výtku Nejvyššího správního soudu a opětovně žalobce neseznámil s protokoly o výsledku jeho otce Karena Gasparyana, přičemž skutečnosti uváděné žalobcem a jeho otcem žalovaný vzájemně konfrontuje, a tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí. K žalobní námitce ohledně opětovného posuzování ustanovení § 12 zákona o azylu žalovaný uvedl, že ve svém rozhodnutí odkázal na předchozí rozhodnutí ze dne 12.6. 2007, které v části výroku dle § 12 nebylo soudem zrušeno a dále v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce v navazujícím řízení neuvedl žádné nové azylově relevantní skutečnosti, které by měl žalovaný posuzovat. Uvedl, že tímto postupem žalovaného nebyla práva žalobce nijak zkrácena, neboť takový postup nebyl v jeho neprospěch. Nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu konstatoval ve věci žalobce jak Krajský soud v Brně, tak i Nejvyšší správní soud. K žalobnímu tvrzení ohledně „prokazatelně legálního pobytu“ žalobce na území ČR před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný s odkazem na obsah spisu uvedl, že žalobce pobýval na území ČR již od jara roku 2004 do 28.9. 2005, aniž by požádal o udělení mezinárodní ochrany, poté se do Arménie dobrovolně vrátil ze soukromých důvodů a následně 27.10. 2005 znovu přicestoval do ČR a pobýval zde na základě víza až do 30.3. 2006. Ani v této době legálního pobytu však žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal. Od 31.3. 2006 se nacházel na území ČR již neoprávněně, a to až

do doby podání své žádosti dne 7.12. 2006. Ohledně okamžiku a možnosti podání žádosti o azyl při tvrzeném pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi žalovaný odkázal na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí č.j. 2 Azs 137/2005-51 ze dne 9.2. 2006, rozhodnutí č.j. 2 Azs 5/2003 ze dne 21.8. 2003). Žalovaný dále uvedl, že k posouzení skutečného nebezpečí vážné újmy provedl se žalobcem další pohovor, shromáždil dostatečné informace o situaci v Arménii a v reakci na výtky soudu se seznámil s obsahem písemného materiálu předloženého žalobcem, přičemž dospěl k závěru o neexistenci skutečného nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu v případě návratu žalobce do jeho vlasti. Konstatoval, že žalobce nevyužil své možnosti seznámit se se shromážděnými informacemi. K další žalobní námitce žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí nevychází ve vzájemné konfrontaci výpovědí žalobce a jeho otce, a proto seznámení s protokoly o pohovoru ve věci otce, jak žalobce požaduje, je nadbytečné. Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a cit. zákona, žalovaný je přesvědčen, že plně dostal požadavkům obsaženým ve zrušujícím rozsudku soudu, jimiž byl vázán. K žalobní námitce o pominutí negativní skutečnosti týkající se události roku 1999 (atentát na K. Demirčjana a dopad těchto událostí na stranu HŽK) žalovaný uvedl, že žalobce svůj odchod ze země a podanou žádost odůvodnil potížemi, které začaly v roce 2003 a ne událostmi z roku 1999, s nimiž své potíže nespojoval. Připomněl žalobci jeho břemeno tvrzení. Závěrem žalovaný zopakoval, že žalobce byl na území ČR od roku 2004 (o mezinárodní ochranu nepožádal), následně v roce 2005 dobrovolně, legálně letecky a bez potíží při cestě i samotném pobytu se vrátil do Arménie ze soukromých důvodů (zasnoubení) a poté Arménii opět legálně letecky bez potíží opustil, což má nutně dopad na věrohodnost jím tvrzených obav z přípravy falešného obvinění z trestného činu proti jeho osobě. Zejména jeho dobrovolný návrat do Arménie v roce 2005 nesvědčí o tom, že by se skutečně obával postupu arménských státních orgánů vůči své osobě v důsledku vykonstruovaného obvinění z únosu. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, žalobu projednal při jednání za přítomnosti tlumočníka jazyka arménského.

Ze správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 7.12. 2006 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 28.12. 2006 s ním byl proveden pohovor k důvodům jeho žádosti. Dne 12.6. 2007 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. OAM-1374/VL-20-2006, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19.12. 2007 č.j. 56 Az 120/2007-23 žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13.8. 2008, č.j. 1 Azs 29/2008-50 zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vydal dne 28.5. 2009 rozsudek č.j. 56 Az 142/2008-69, kterým potvrdil rozhodnutí žalovaného ve výroku o

neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu a zrušil toto rozhodnutí ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a v tomto rozsahu vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení. Důvodem zrušení této části rozhodnutí žalovaného byl způsob, jakým žalovaný přistupoval k listinným důkazům, které předložil žalobce, to jest, že je nepřeložil do českého jazyka a neodůvodnil proč navržené důkazy neprovedl.

Žalovaný posléze pokračoval ve správním řízení a dne 1.11. 2010 provedl se žalobcem doplňující pohovor.

V žádosti o mezinárodní ochranu a při prvním pohovoru (28.12. 2006) žalobce vylíčil svůj azylový příběh následovně: Arménii opustil v březnu 2004 společně se svým otcem a bratrem z politických důvodů. Do ČR přicestovali dne 15.3. 2004. Ke svým potížím uvedl, že v roce 1998 se stal (stejně jako jeho otec K. G.) členem právě vznikající Arménské lidové strany (HŽK), jejímž předsedou byl Karen Demirčjan a která byla v opozici proti vládě. V letech 2000 až 2003 se účastnil volebních kampaní. V únoru roku 2003 jako pozorovatel za HŽK u prezidentských voleb zjistil, že do daného volebního okrsku přišlo volit 15 mladíků, kteří tam však dle svého bydliště nepatřili. Žalobce zabavil jejich doklady, s čímž nesouhlasil předseda volební komise. Následně došlo ke rvačce spolupracovníků předsedy volební komise a lidí, kteří přišli na pomoc žalobci. Rvačku někdo natočil na videokameru, kterou ale předsedovi spolupracovníci rozbili. Žalobce po prvním kole voleb mladíkům jejich doklady vrátil. Předseda volební komise byl odvolán z funkce. Před vyhlášením druhého kola voleb zjistil, že dochází k uplácení voličů. Pokoušel se tuto situaci zdokumentovat natáčením na kameru, byl přitom napaden a zbit. Novým předsedou pro druhé kolo voleb se stal jeden z členů ochranky ministra obrany, který však nebyl arménským občanem a podle žalobce byl v této funkci neoprávněně. Během druhého kola prezidentských voleb se žalobce dozvěděl, že má být spolu se svým bratrem zatčen kvůli tomu, že údajně vyhrožovali únosem synovi tohoto druhého předsedy volební komise. Následně se s bratrem dva měsíce skrývali a později odjeli se svým otcem ze země původu do České republiky. Dále uvedl, že od roku 2000 se účastnil mnoha volebních mítinků opozičních stran, na nichž došlo k zadržování aktivistů, kteří tam vystupovali. Žalobce však zadržen nikdy nebyl. Své postavení ve straně HŽK popsal tak, že byl řadovým členem, v době voleb byl za tuto stranu pověřován dozorem nad průběhem voleb a dělal i ochranku kandidátovi jejich strany. Žalobce se v zemi původu obával, že bude následně po popsanych událostech křivě obviněn. Zopakoval, že byl v průběhu voleb fyzicky napaden a mezi prvním a druhým kolem voleb došlo k incidentu, kdy se na něj a jeho bratra pokusila neznámá osoba najet autem. Rvačku, k níž během voleb došlo, nikomu nehlásil, protože všechny silové orgány jsou pod vlivem vládní strany. V případě návratu do země původu se obává pomsty ze strany stoupenců prezidenta Roberta Kočarjana za to, že jmenovaného prezidenta nepodporoval. Dále žalobce sdělil, že v roce 2005 (od 28.9. 2005 do 27.10. 2005) se do země původu vrátil z důvodů zásnub. Problémy s návratem neměl. O jeho návratu nikdo nevěděl, i když cestoval letadlem. Pomohl mu známý z Úřadu státní bezpečnosti. Do země původu se žalobce nevracel natrvalo, jen aby si vyřídil své soukromé záležitosti. Při pobytu tam se skrýval. Objasn timer, že

vízum do ČR mu zajistil jeho otec, při odchodu z vlasti žádné potíže neměl. Připustil, že o udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal z důvodu legalizace svého dalšího pobytu poté, co přišel o možnost prodloužení svého pracovního víza.

Při doplňujícím pohovoru konaném dne 1.11. 2010 žalobce k dotazu žalovaného uvedl, že nic nového nemá. V průběhu pohovoru byl žalobce žalovaným vyzván:

- aby zopakoval své potíže ve vlasti a důvody své žádosti; uvedl, že se ve vlasti necítil chráněný, potíže měl kvůli své politické orientaci v opoziční Arménské lidové straně (HŽK),
- aby popsal situaci při prezidentských volbách v roce 2003; uvedl, že když zjistil, že přišli volit lidé, kteří do daného okrsku nepatří, sebral jim pasy; popsal incident s předsedou volební komise, který byl členem ochranky nynějšího prezidenta Serže Sarkisjana, předseda pak šel na KGB, kde ohlásil, že mu žalobce, jeho bratr a kamarád (všichni za HŽK) vyhrožovali únosem syna a požadoval, aby je zatkli,
- podrobně popsal situaci při volbách v roce 2003, první i druhé kolo voleb, k dotazu, zda měl po druhém kole nějaké problémy uvedl, že na ulici na něho a na bratra najíždělo nějaké auto, tento incident nikam neohlásil,
- aby vypověděl, jak se dozvěděl, že má být obviněn z únosu; uvedl, že kamarádův otec byl řidičem u KGB a dozvěděl se o tom v práci (podrobně viz str. 5 rozhodnutí), potom s bratrem utekli na vesnici,
- aby sdělil, zda poté, co se dozvěděl, že má být obviněn, vyhledal nějakou právní pomoc, např. advokáta; žalobce uvedl, že nikoli, protože „tam není spravedlnost“,
- aby vysvětlil kde se skrýval, kdy za nimi přijel otec a jak žili do odjezdu z vlasti; žalobce uvedl, že odjel na vesnici k babičce a strýci, žili normálně doma, nepracovali, pomáhali jim příbuzní – strýc, potom dostali pozvánky do ČR,
- aby hovořil o programu strany HŽK, kdy byla založena, jakou měla organizační strukturu, svoji činnost ve straně a apod.; uvedl, že byl řadovým členem, pracoval v rámci předvolební kampaně, účastnil se mítinků, byl na sjezdu strany,
- aby uvedl, jak vycestoval z vlasti v roce 2004; odjezd popsal jako bezproblémový,
- aby objasnil, z jakého důvodu a kdy se do Arménie vrátil; vysvětlil, že to bylo v září 2005 na dobu jednoho měsíce ze soukromých pohnutek- z důvodu zasnub, situaci podrobněji popsal, negoval potíže, odcestoval bez problémů za pomoci známého (pracovníka KGB - známého otce jeho kamaráda),
- aby vysvětlil, proč nepožádal o mezinárodní ochranu v ČR hned, ale až po třech letech pobytu; vysvětlil, že do ČR je pozvali známí, po příjezdu měli dlouhodobé vízum, bylo jim řečeno, že když zde budou čtyři roky pracovat, pak dostanou trvalý pobyt; mysleli si, že až se to v Arménii změní, budou se moci vrátit; poté, co neměli možnost si již prodloužit víza, pobývali s otcem v ČR nelegálně a poté požádali o azyl,
- byl vyzván, aby se vyjádřil k listinám, které doložil v arménském jazyce a co jimi hodlá prokázat; uvedl, že jedna listina je jeho průkaz člena volební komise při parlamentních volbách ze dne 8.5. 2003 a dále jde o článek, který je o člověku, který byl šéfem ochranky jejich kandidáta, vše vyřizoval, předvolební kampaň a pod., již si nepamatuje, proč tento článek přikládal.

Obsah doplňujícího pohovoru je detailně popsán na straně 3 až 7 napadeného rozhodnutí, v podrobnostech na něj soud odkazuje.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Jedná se zejména o Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2009 ze dne 11.3. 2010, Informaci MZV č.j. 122001/2010-LPTP k č.j. MV-98915-1/OAM-2010 ze dne 22.11. 2010 a aktuální informace ČTK o Arménii. Žalovaný dále ocitoval zprávy a informace, z nichž vycházel ve správním řízení, které předcházelo rozhodnutí ze dne 12.6. 2007 (citovány na straně 8 napadeného rozhodnutí). Dále jsou ve správním spise založeny důkazy předložené žalobcem a jejich překlad do českého jazyka. Žalobce nevyužil své možnosti seznámit se s uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Soud k důkazu konstatoval řízení ve věci mezinárodní ochrany ve věci otce žalobce K. G., vedené zdejší soudem pod sp. zn. 32Az 10/2011, jehož ústní projednání dne 19.1. 2012 předcházelo tomuto jednání. Rozsudkem ze dne 26.1. 2012 byla jeho žaloba zamítnuta.

Žalobce odkázal na žalobu a její doplnění a dále uvedl, že naposledy asi před třemi měsíci telefonicky hovořil s matkou, která je v Arménii a ta mu sdělila, že jeho i otce někdo hledal, matka neví o koho se jednalo. K dotazu soudu uvedl, že v případě návratu se obává, že bude pronásledován, protože nyní je prezidentem Serj Sarkisjan, tedy člověk a strana, proti kterým ve vlasti bojovali. V roce 1999, kdy došlo k zabití poslanců na půdě parlamentu, byl Serj Sarkisjan šéfem KGB, později se stal ministrem obrany, pak premiérem a nyní je arménským prezidentem. Jeho obavy proto trvají. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, náklady řízení nežádal.

Pověřený pracovník žalovaného odkázal na vyjádření k žalobě a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí. Náklady řízení nežádal.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28.5. 2009, č.j. 56 Az 142/2008-69 bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného ze dne 12.6. 2007 pouze ve výroku o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Ohledně výroku o neudělení azylu žalobci dle § 12 zákona o azylu bylo tedy pravomocně rozhodnuto a tato skutečnost brání opětovnému projednání (§ 159a odst. 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění za použití § 64 s. ř. s.).

Žalovaný v nově vedeném správním řízení kompletně zhodnotil výpovědi žalobce, doplnil důkazní řízení v souladu se závaznými pokyny Krajského soudu v Brně i Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by žalovaného vedly ke změně názoru ohledně důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, proto v tomto rozsahu odkázal na své původní rozhodnutí.

Přestože napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu a rovněž žalobou je z „procení opatrnosti“ napadán i výrok o neudělení azylu žalobci dle § 12 zákona o azylu, soud se s odkazem na výše uvedené již otázkou neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu nezabýval.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z

důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. I když se doplňková ochrana vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k jiným skutečnostem nastávajícím v jiném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany rozhodující především tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

Žalovaný při opětovném posuzování, zda žalobce splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany vycházel jak z jeho výpovědi (doplněných o pohovor ze dne 1.11.2010), tak i z informací, které si v nově vedeném řízení k případu žalobce a objasnění aktuální situace v zemi původu žalobce obstaral (citovány výše) a z listinných důkazů předložených žalobcem, přeložených do českého jazyka.

Soud poznamenává, že z bohaté judikatury soudů vyplývá, že pro posouzení doplňkové ochrany (dříve překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu) je rozhodující aktuální situace v zemi původu žalobce na rozdíl od posuzování důvodů pro udělení azylu dle § 12, které se váží k situaci bezprostředně následující po odchodu ze země původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7. 2007, č.j. 2 Azs 30/2007 a ze dne 3.3. 2004, č.j. 2 Azs 12/2004, dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce dovozuje, že splňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu ze skutečnosti, že současným prezidentem Arménie je Serj Sarkisjan, tedy osoba, která dříve zastávala funkci ministra obrany a nyní je v daleko mocensky exponovanější pozici, což obavy žalobce dále prohlubuje. Vytýká žalovanému, že v tomto směru nezajistil důkazy o situaci v zemi jeho původu ve vztahu k postihování politických oponentů vládnoucího prezidenta a jeho garnitury.

Soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žalovaný pro rozhodnutí o doplňkové ochraně shromáždil aktuální informace o zemi původu žalobce a tyto konfrontoval s azylovým příběhem předneseným žalobcem. Na rozdíl od tvrzení žalobce o pronásledování členů HŽK žalovaný s odkazem na zprávu MZV ČR ze dne 22.11. 2010 (č.j. uvedeno výše) zjistil, že Arménská lidová strana (HŽK) je malou politickou stranou, ve skutečnosti má asi 600 členů a podle výsledků parlamentních voleb v roce 2007 získala jen 1,68% bez zisku jediného mandátu v arménském parlamentu. Současný politický vliv a význam této strany je rovněž malý. Z této informace dále vyplývá, že žádný z členů strany HŽK nebyl za své politické přesvědčení pronásledován nebo vězněn. Žalobce kromě vyslovených obav nepředložil žádný důkaz o opaku. Tvrdil, že se proti němu připravuje falešné obvinění ze závažného trestného činu, oficiálně však nebyl (až do dnešního dne) z ničeho obviněn. Nepředložil žádný důkaz, z něhož by bylo možné na relevantnost jeho obav usuzovat.

Soud nepřisvědčil žalobní námitce stran pochybení žalovaného při hodnocení důkazů předložených žalobcem. Žalovaný doplnil správní řízení o výpověď žalobce k jím předloženým důkazům, zajistil jejich překlad a vyvodil z nich závěr. Z předložené průkazky žalobce vyplývá, že byl v roce 2003 členem regionální volební komise za

HŽK. Důkaz potvrzuje, že žalobce byl členem strany HŽK, pracoval v místní volební komisi, byl politicky aktivní na místní úrovni. Tuto skutečnost žalovaný nijak nezpochybnil ani ve svém rozhodnutí ze dne 12.6. 2007. Kromě aktivní politické činnosti žalobce pro stranu HŽK na místní úrovni v roce 2003 uvedený důkaz nedokládá skutečnosti relevantní pro úvahu o nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobcem vyslovené obavy z návratu do vlasti zásadně snižuje skutečnost, že v roce 2005 vycestoval z ČR do Arménie, aby si tam uspořádal své osobní záležitosti (zásnuby), pobýval na území Arménie po dobu jednoho měsíce a opět bez jakýchkoli potíží a bez zájmu státních orgánů o jeho osobu vycestoval z Arménie zpět do ČR.

V kontextu celé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nelze přehlédnout základní pohnutku, proč žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal. Původně přicestoval do ČR spolu se svým otcem a bratrem za prací. Měl pracovní vízum a pracoval by a pobýval na území ČR zřejmě legálně dále, pokud by firma nezkrachovala a on se tím nedostal do potíží s další legalizací svého pobytu na území ČR. Ač žalobce v žalobě uvádí, že cílem podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyla snaha o legalizaci pobytu a vytýká žalovanému, že takový závěr učinil, je soud nucen konstatovat, že žalobce již v žádosti ze dne 7.12. 2006 doslovně uvedl: „nemáme vízum, proto žádáme o mezinárodní ochranu.“ Obdobně se vyjádřil i při doplňujícím pohovoru dne 1.11. 2010, když byl žalovaným dotazován proč o mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém vstupu na území ČR, ale až po téměř třech letech. Na tomto místě soudu nezbyvá než odkázat na již ustálenou judikaturu soudů k otázce účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu, např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2. 2006, č.j. 4 Azs 129/2005, v němž se mimo jiné uvádí: *„Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“*

Soud nepřisvědčil žalobní námitce o opakovaném pochybení žalovaného v tom smyslu, že žalobce neseznámil ani nekonfrontoval s výpovědí jeho otce K. G. a rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Soud připouští, že žalovaný v rámci pokračování ve správním řízení, kdy se žalobcem provedl dne 1.11. 2010 podrobný doplňující pohovor, výslovně žalobce neseznámil s obsahem výpovědi jeho otce (tato je součástí správního spisu). Soud však v tomto směru přisvědčuje argumentaci žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě, tedy, že přezkoumávané rozhodnutí nevychází ze vzájemné konfrontace jejich výpovědí. Soud vyhodnotil, že tato námitka nemohla mít na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí vliv.

V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobci hrozilo skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V Arménii v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§14a odst. 2 zák. o azylu). Žalobcem uváděné obavy z postihu ze strany

současného prezidenta Serje Sarkisjana považuje soud za nadhodnocené jednak vzhledem k době, kdy žalobce měl uváděné potíže ve vlasti (2003) jako řadový člen HŽK, i vzhledem k malému politickému vlivu této opoziční strany v politickém systému Arménie. Důkazní břemeno k uváděné obavě leží na žalobci a ten žádné důkazy ve smyslu postihování politických oponentů ze strany vládnoucího prezidenta nepředložil. V této souvislosti je třeba připomenout i to, že vůči žalobci nebylo vzneseno žádné obvinění ze strany státních orgánů Arménie, žalobce nedoložil, že by se o jeho osobu v zemi původu státní orgány zajímaly, či mu neumožnily svobodné opuštění vlasti, přičemž Arménii opustil dokonce dvakrát. Jeho obava, že by nyní, s takovým časovým odstupem mohl mít pro své dřívější aktivity potíže, se jeví jako nereálná. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. S učiněnými závěry žalovaného se soud ztotožňuje.

Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, doplnil správní řízení tak jak k tomu byl vázán zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně a soud konstatuje, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. ledna 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně